

Pest 1860. vasárnap, September 9-én.
Megjelen minden vasárnap másfél nagy iven.

2. köt. 24. sz.

Előfizetési díj fél évre 5 ft. 25 kr., egész évre 10 ft. 50 kr.
Előfizethetni: Werfer Károly kiadónál feldunator 10. szám alatt, és minden cs. kir. postahivatalnál.

Munkács vára.

Munkács vára, Munkács mezővárostól Bereghmegye főhelyétől nyugatra fekszik félórányi távolságban — egy lapályos térségen, magában külön álló sziklacsucson, melynek alsó kerülete 700, magassága pedig 40 ölnyi. Építőjének Keriavich Theodor orosz herceget mondják, ki Lithvániából száműzetve, I. Lajos magyar király udvarába futott. A király vendégszeretőleg fogadta nemcsak, sőt a munkácsi nagy uradalommal megajándékozta, hogy azt hercegi czímmel bírhasa örökösen. E jövevény építé a várat 1387-ben. A család mag nélkül kihalván, a vár és az uradalom visszaesett a koronára. 1425-ben más több városokkal egyetemben György szerb despotának adatott Belgráderért cserében. A mohácsi gyásznapi után Zápolya János keríté kezére. Később hol a császári

kedvező fekvés miatt oly erősvárat, melyet vastag bástyákkal és sánczokkal még bevehetlenebbé tettek, hatalmas támpontul és menedékhelyül is szolgált az azoknak a kifogyhatlan harcok alatt hosszabb időig, mi okból féltöbb kincseiket is itt őrizték. — Tököli szintén e várban találta fel legerősb támpontját, melyet, midőn ő maga török fogságba került, neje Zrinyi

ben, és azt csak 1588-ban foglalhatták el, mikor is Zrinyi Ilona első férjétől, első Rákóczy Ferenczről nemzett gyermekeivel, t. i. az akkor még csak 12 éves második Rákóczy Ferenczcel és Rákóczy Juliannával együtt Bécsbe vitetett. Ez alkalommal a vár kincs- és levéltára szazon arany páleza és sisak, melyet Tököli a török császártól kapott ajándékban, mind a császáriak kezébe került. Ez ostrom alatt a vár legfényesebb csarnokai a várt övedző szép kertek mind semmivé lettek. — Második Rákóczy Ferencz a várat ismét elfoglalta, de önkényes száműzetésbe bujdosása után az ismét korona-jószágá lett, s mint ilyen, az uradalom Schönborn grófnak adott cserébe egy más jószágért. — A vár pedig, mely 1834-ben leégett, állam-foghegy volt egész az ujjab időkig, ma azonban már nem több.

Munkács vára.

seregek, hol az erdélyi fejedelmek birtokába került. Ez utóbbiak teljes figyelmekre méltaták a

Ilona elszánt hősi lélekkel három évig tartott meg az ostromló császári seregek ellené-

bé. Benne még most is látható és folyton jó vizet szolgáltat a sziklába vésett 36 ölnyi mély kut.

Házasság előtt és után!

Beszély

(Szokoly Viktortól.)

VI.

Ali-Bundah Katamanzár.

(Folytatás.)

Férje távozta után az erkélyre lépett a fiatal nő, mely a legújabb keleti virágpárkánnyal volt szegélyezve.

A palota alatt két gazdagon arannyal himzett függönyű palankin ácsorgott, melyek mindegyikét négy-négyfél mézelen pária tartotta vallán, az emberiség ama szerencsétlen teremtményei, kiket keleten még a polgári-sultság terjedése mellett sem bírt vagy akart az állatok közül egészen magához emelni az európai.

A palankinok mellett jobbról-balról tiz-tiz kengyelű, kiknek éjjel a ragadozó állatok elriasztása s az ut megvilágítása miatt, kezükben mindig lobogó fátylával, kell gyalog ügemiök. Nappal csak arra valók, hogy a velük találkozó utas számukról megítélhesse uruk nagy méltóságát s igyekeznek a palankinok elől ideje korán kitérni.

E kengyelűtök öltöztet igaz fantasztikus fejen mindegyiknek nagy tarka tülbont, föl-dalt szabadon lelegő sallangos végeivel díszel-g, s ez majdnem az egyedüli öltözet, mi meztelenségüket eltakarja, mert a cipőjükről lelegő és atérld felett egy arasznyira végződő vörös eszkos leplel kivül a fügelevelet képviselő egyéb jelmez nem vehető rajuk észre.

A palankinok előtt és után mintegy ötven lovast számláló szolgálcsoport látható, mindegyik féken vezetve a máhát czipelő paripát. A eselédék mindegyike erősen fel van fegyverezve: oldalukon sarló-alaku kard, övükben hüvelytelen törserű kés, vállukon bambuszágú löfegyver, s kezükben három élű, fűrészfélére dárda, melyeket ősi indus varo-ok romjai közül szoktak kiásni.

A kíséret közt egyszerre mozgalom támadt, s minden szem lord Greenstedt Tamás háza felé tekintett, melynek rajján e pillanatban lépett ki az angol Ali Bundah-Karamanzár kíséretében.

A kis öreg most egészen másként volt öltözve, mint első találkozásunkkor.

Féjén hattyuprémes kis süveg büszkélkedett, melynek gyémántforgója értékben némely hercegséggel vetekedhetett. Testét a vakító fehérségű tibeti kaftán, rózsaszínű gyémántgombokkal, s hasonszínű ragyogó födte. Minden fegyverzete csak egy övéhez szűrt tőr-ből állott.

Öltözetének vakító fehérsége különösen kiemelte a kis indus arczának sárga rézszínt.

Ali Bundah Karamanzár új barátja karjába kapaszkodott, — kapaszkodott mondjuk, mert feje alig ért ennek melléig, s úgy vezeté őt az egyik palankinhoz.

A másikban ő indus felesége foglalt helyet.

A kíséret vezénylője most mintegy jeladásul egy tárogató-féle rövid sipba fújt, mire a csapat megindult.

Tamás lord félrehuzta palankinja függönyét, s kezével csókot szórt az erkély felé, honnan Leontine bucsuzólag lobogtatá zseb-kendőjét.

Ali-Bundah-Karamanzár is félrevoná palankinja ablakfüggönyeit, ő is az erkélyre tekingetett, de pillantásai olyak voltak, mint a gerlét elkapni óhajtó karvalyei.

A rajah birtoka belső Indiában mintegy száz négyszög mérföldnyi területen fekszik, s mindazon természeti szépséggel bővelkedik, melyek a földet paradicsommá varázsolhatják.

Veli-Samah fővárosa Dindah, a Mazurafolyam partján, de magának a fejedelemlnek várkastélya a városon kívül fekszik.

Ha esohnakra szállunk s a Mazurán leereszkedünk, a legszebb tájkép fog elénk térlni.

Jobbra balra palma-erdők zöldelnek, ama csodálatos egyes facsoportozatokkal, mikben a száz öl magas növények borzas fejeiket egészen egymáshoz hajtják, mintha titkos dolgokról suttognának egymásnak.

Itt-ott egyes banán nyujtja szét messze kiterjedő ágait, melyeknek némelyike egészen a víz színe fölé hajlik. A folyondárok galyról galyra kapaszkodva, csodálatos hálózatot képeznek, s az indákon száza fajú majom szökel ide-oda, nyivákol, bánul, vagy a megfakadásig nevetve arzenfortartásokkal gyönyörködöt. Láthatni itt az evetnagságu aransyárga majomtól kezdve minden fajt egészen a kanászbotlalt sétílgató komoly orángutánigokig. Másutt tarka papagályok rapkednek fáról fára, bámultatva fényes tollaikat — mint a váci-utczán délben sétat tevő hölgyek, — az erdők egyéb szárnyasaitól.

A talajt mindenféle embernagságu tü, kövérlevelű kaktuszok s a viaszvirág förtéken bokrai lepik el, mik közül itt-ott siró madárhang hallszik elő. Bizonyára valami kegyetlen kigyó a dalos kolibri kisdedeit támadta meg.

Lejebb termékeny vízföldek s pamutl-tetvények terülnek el, mik közt elszórva lát-szanak a földnépe nyomoruságos, bambusz-nád vityillől, melyek a mi kukoricacsöszjeink kunyhóhoz hasonlitanak. Erre már csak a Mazura partjait lepi el a vadnövényszet, a derék vastagságú nád, ezerféle sás s ama ragyogó zöldszínű hinárfajok, melyek hajszálvékony karjaikkal mint a szabító nők még a ravasz alligátort is befonják, hogy lehetetlen többé szabadulniok.

A folyam egyszerre elvesziti partjait s egy terjedelmes töba ömlik, melynek közepéről búja növényzetű sziget mosolyog elénk. A sötétzöld lombsátorok mögül egy, még az ősi korban épült pagóda falai tűnnek elő.

A szigettel átellenben emelkedik Ali-Bundah-Karamanzár várkastélya.

A tó partjáról amphitheatrális félkörben sziklába vágott lépcsők vezetnek fel egy tágas terraserre, melyen e perczen is élénk sürgés-forgás van, mert a rajah hölgyei a férfiatlan arczu eunuchok kíséretében, apró, pálmalevél-vitorlás, bambuszárbozos sárkány-alaku esohnakaikon most érkeztek meg a szigetre tett kirándulásokból, hogy az örök lény által szerencsésen hazavezetett urokat és parancsolójukat üdvözöljék.

Az épület roppant hosszunégy szögletes tömeget képez, minden szögletén toronnyal s minden két torony közt magas, felvonóhidat

ellátott kapuval, mely felett az alkorból bevésett mondatok ékeskednek. Egyszerű az egész, s mégis roppant gazdagságról tanuskodik, mert az ablakpárkányok arabeszkjei, a tornyok kúpjai merő aranyból készültek.

A rajah vendégét a várkastély tul oldalán vezette be, hová egy tágas, a szemet s szaglőrzéket elkábító kerten keresztül lehetett jutni.

Lord Greenstedt ama új és új színezet, melylyel indus barátja országában minden lépten nyomon meglepte, egészen elbűvölte, s a kis öreg iránt, bárha abban bajos volt szeretetreméltóságot felfedezni, némi rokonszenvet kezdett érezni.

Azon időpontig, míg a tigrisvadászat ideje, s az abban szintén részt venni óhajtó rajahok megérkeznek, még néhány nap volt hátra, mit Ali-Bundah-Karamanzár vendége számára a legkellemesebb igyekezett varázsolni. A délelőtt apró kirándulásokkal, esohnakversenyvel, sólymászattal telt el, s midőn fáradtan, éhesen tértek haza, a várkastély hűvös, lihetetlen fényű termeiben fejedelmi lakoma várakozott rájuk, majd meg előjötték a zenészek, édes, a kelet egész költészetét visszalohelő dalokat zengedezve, mik mennyei álomba ringatják az embert.

Midőn délutáni álmából felébredt, másik sokkal költőibb álomba kelle esnie a lordnak; az étkész terem oszlopsarnokkal volt körítve, s egyik oszloptól a másikig rózsaszín fellegek ábrázoló függönyök feszültek, titkos kilátást engedve a mögöttük történőkre.

Egyszerre csak édes dal hallatszák, s a fátyol mögött pillanatra tündér-ökként lebegő alakok pillanthatók meg.

Ezek Indiák legbájosabb, legbűvösebb bajaderei, kik esábos mozdulataikkal, elvarázsló mosolyaikkal életre hozzák a télholtat is.

A lord nem tudá: ébrenlét vagy álom ez? ruganyos kerevetéről lassan felemelkedik s feledve mindent, tárt karokkal, a szépség által mint delejes álamkóros vonzatva, sietett a függönyök felé.

A rózsaszínű fellegek egyszerre eltűntek.

Új látvány, új meglepetés!

Az oszlopsoros termek egy tündérkertet ábrázolnak; óriási levelű déli növények esodaszép virágfejeiket lanyha szellőtől izgatta hajtogatják, a bokrok közül úgrókatuk magarsa szokelló sugarakban rózsavizet szórnak szét, másutt meg izletesen rendezett facsoportozatok közepén ősalaku oltárok emelkednek, márvány lapjaikon a naphatá soha ki nem való lángra lobog, s csak a delhü varázslók által ismert füveket emészt, mik a képzetelet részegítő illatot terjesztenek.

És e tündérkertben sürgő élet uralkodik. Itt mérges kigyókat tinczoltató bibájások, amott tagjaikat esodásan kifeczagmitgató acrobáták, másutt a legszelidbb fehér elefánt, a milyet Ceylonban istenként imádnak, s mely hosszú ormányát a leggyengédebben fonja egy tizenégy éves karcsu bajadér dereka köré, s úgy emeli bitorleplellet letakart háttára.

E látványok azonban még mind semmi ahoz képest, midőn az éj leereszté fekete fátyolát, mely a leggazdagabb himzettől, tündérlő esillagoktól ragyog.

Ali-Bundah-Kalamanzár ekkor levezeté vendégét a mérföldekre terjedő kertbe, melynek a kastélyt legközelebből érintő részén egy pazarfényű színpad volt felállítva.

Európai fölnek fogalma sem lehet arról a zenéről, a mit az a két száz mandzsú vitt véghez ezüst kürtjein. A lélek emelkedett, a test remegett ezen hangok hallatára.

A zeneszék után felléptek a büvészek, kikhez képest Bosco, Herman és Philadelphia csak kontárok. Művészetükből csak annyit említett meg, hogy ezek képek voltak valaiktól saját fejüket leharapni, s azt a mellényzsebköböl ismét előkeríteni. Az egyik aztán így fejtét letette egy asztalra, ő pedig az azal szemben helyet foglalt, s testének legnemesebb részével igen humorisztikus párbeszédet kezdett el, úgy hogy a hallgatók majd megpukkadtak nevetésben. Olvasóim ezen állításain fölött talán csodálkoznak, — de meg kell jegyezni, hogy a művész fejét leharapván, — hasból beszélt.

Különbön köztünk is vannak elegenden, kik fej nélkül beszélnek!

Indiában az éj levén a napnak kellemesebb része, a valóságos élet is akkor kezdődik ott.

A büvészek mutatványai után a kis öreg felvezette Greenstedt Tamás lordot a kastély tetőjére, mely lapos volt, mint minden keleti épületnél, s melyet köröskörül virágkarzat szegélyezett.

Itt telepedének egy pompás szőnyegre, rágyújtottak az opiumos lukára, s gyönyörködének a nagyszerű szemlében, mely alulról tárult most elé.

(Folytatjuk)

Elim.

Egy orosz tengerész-tiszt kalandja.

Dumas Sandortól.

II.

A hajótörés.

A csónak husz lépéssel merült fel a hadihajó előtt.

A víz három hüvelyknyi magasan volt a bárkában. Két legény szüntelen evezett; Elim s a másik kettő kalapjukkal merték ki a vizet.

Azután mind a négy kormányos dologhoz látott. Ezalatt Elim felállítá az árbóczot s felhuzta a kis vitorlát.

Midőn e munka végeztével maga körül széttekintett, a hadihajó már messze távozott. Most a hajótörtek után nézett.

A deszkaszál, melyen a három szerencsétlen tartózkodott, minden perczen alább szállt; alig volt idejük a lélekzésre, ha ismét felbukkantak, mert sebesen eltűntek újra.

„Hadnagy ur“ — mond az egyik evező legény — „ha jól látom, ketten vannak!“

Elim keresztet vetett, mint ezt az oroszok, a léleknek földről eltávozásakor tenni szokták.

„Annál inkább sietünk kell, hogy az élőknek segélyére lehessünk“ — mond ő. — „Csak bátran, fiuk!“

A csónak könnyen siklott a vizen tova, s gyakran oldalaslág annyira a habokra ha-

jolt, hogy a vitorla hegye vízbe merült. A kormányosok szorgalmasan eveztek, azonban a lapát többnyire kívül járt a vizen.

„Hadnagy ur“ — szólt az előbbi legény tompa hangon, s homlokát ingujjával letörölve — most már csak egy van.“

„Ezt igyekezzünk legalább megmenteni!“ mond a hadnagy, mialatt ismét keresztet vetett.

Ekkor felegyenesedve, kendőjét lobogtatta s a hajótörthöz angol nyelven kiáltott:

„Csak bátorság, barátom! állj meg erősen — jövőnk.“

De alig mondta ki az utolsó szót, midőn a hullámtól elkapott deszka a szerencsétlen nélkül tűnt fel a vizen.

„Oh a szerencsétlen!“ — szólt kétségbeesve a hadnagy — „nem volt ereje bennünket megvárni. Még két evezőcsapás s már elértük volna őt.“

„Láttad-e Jurka, mint meresztette szemét?“ — kérde egyik evező társától.

„Igen,“ — felelt ez — „s mint szorítá ököbe kezét!“

„A hadnagy elfelejtett ennek lelkéért keresztet vetni!“ — mond egy harmadik.

„Képes volna őt lábánál fogva kivonni, hogy reá emlékezzék!“ — mond nevetve Jurko.

„Az élőkkel tréfálhatsz, a mennyit akarsz?“ — szólt komolyan pirongatva egyik kormányos, — „de nem a holtakkal. Ez bajt hoz!“

„Lehetlen volt a másik életét megmenteni!“ — mond a hadnagy halk hangon, mely nemcsak a legénység hangos beszédjét tulszarnyalá, de még a szél üvöltése s a hullámok zajongása mellett is tisztán érthető volt, „most saját életünkre kell gondolnunk!“

Az ifju tiszt első pillanatra meggyőződött, hogy már lehetlen volt a szél és hatalmas hullámok ellen eveznie, s a flottához már vissza nem térhetett. Más utat nem látott, mint szél mentében evezni s partra szállani, s ott töltve az éjet, s a szél változását bevárva, a „Wladimir“-ral tovább vitorlázni.

Ha megkíséرت a várostól jobbra evezni, a legkedvezőbb szelet nyerte, s a könnyű jármű gyorsan elérhette a partot. A száraz, melyre a vihar hajtá, természetesen ellenséges földje volt, s a ha tán őt felismerék, a halál, vagy legalább a fogságra bizony számolhatott.

Elim az öreg matróz helyét váltá fel a kormány mellett. Három ember a sajkába szüntelen betóduló vizet meríté, míg a másik kettő mindenre készen állt. A sajka oly felszeg állásban volt, hogy egyik matróz késsel kezében csak tisztje parancsára várt, hogy a köteleket, melyek a vitorlát oly feszülten tartják, szétvágja.

Elim ezalatt oly nyugodt volt, hogy a matrózok, ha nem lett volna is alkalmuk eléggé méltányolni jelen helyzetüket, egészen gondatlanul lehettek.

Beállt az éj; a végső napfénynél látható volt, hogy a partot messzetartó erős hullámtorlasz védi.

A szél e könnyű járművet egyenesen e sötétben még látható hullámzat felé hajtá. Madárszárnyakkal kellett volna birnia a tengeren tova hajtott sajkának, hogy ez irtózatóan tomboló hullámbástya felett messze repülhessen.

„Le vele!“ — kiált Elim a két legénynek.

Egyik matróz a kötelet ereszté meg; de a szél oly erős volt, hogy azt kiragadva kezéből, az elvesztett vitorlát oly dühösen vágta ide s tova, hogy reá a sajka megremegett, s előrésze, a vitorla tehe által vonatva, a tengerbe merült. De mint a tűzes futó ló, mely mély gazlába jutott, felemelte a vízből fejét. E veszélyes mozgás ismétlése a sajka főkéletes elmerülését vonandotta maga után.

„Dologra mindnyájan!“ — szólt Elim, mialatt előbbi helyét a kormányon elfoglalta.

A matrózok, kik átlátták a szükségét, hogy a sajkát minden hasztalan terhével meg kell szabadítaniok, a már majd egészen letört árbóczra mástak s öt perc alatt azt a vitorlával együtt a tengerbe dobták.

Ez alatt a hullámtorlaszhoz oly közel jutának, hogy se jobbra se balra nem mozdulhattak. Szerencsére a szikla, melyre a hullám e sajkát hajtá, nem látszott ki a vízből s Elim bizton remélt elevezhetni felette.

„Vissza mindnyájan!“ — kiáltott, midőn a sajka a sziklához közel jart.

A matrózok teljesíték parancsát; a sajka előrésze mint valami lélekző fizéter*) felemelkedett a vízből, s hátsó részével nyomult a sziklára.

A sajka szétzuzatott, de hajósai és az ifju parancsnok előre hajtva, egy vízmedenczébe jutottak, melyet a sziklán megtört hullámok el nem értek, s azért a nyílt tengerhez képest eléggé esendes volt.

„Csak bátran, fiuk! s egyenesen a partra!“ — kiáltott az ifju tiszt embereinek. „Ki uszni nem tud, vagy elfáradt, boruljon vállaimra.“

De hangját elhelyte a vihar, a hullámok tovahömpölyögve üldözék az uszókat, mintha felbőszültek volna, hogy zsákmányuk előlök menekülni akar.

Az uszók elévgre földet éreztek lábok alatt. — Elim megállt, nézve, vajjon emberei közül nem maradt-e el valaki. Az őt matróz körülte volt.

„Valóban“ — mond a vén hajós — „gondoltam, hogy az elfelejtett keresztvetés üdvöt nem hozand. Kövesse tanácsomat hadnagy ur, tegye jóvá, a mit elmulasztott, s veszen magára most kétszer keresztet!“

„Egy pillanatra ugy tetszett“ — mond Jurkó — „mintha az elmerült szerencsétlen lábamat fogta volna meg. Hanem hatalmasan megrugtam, mondhatom.“

„Tudod-e Jurkó, kit rugtál meg?“ — kérde egyik matróz, a szemén levő kék foltra mutatva. — „Im lásd!“

„Tehát te ragaszkodtál lábamba?“ — kérde Jurkó.

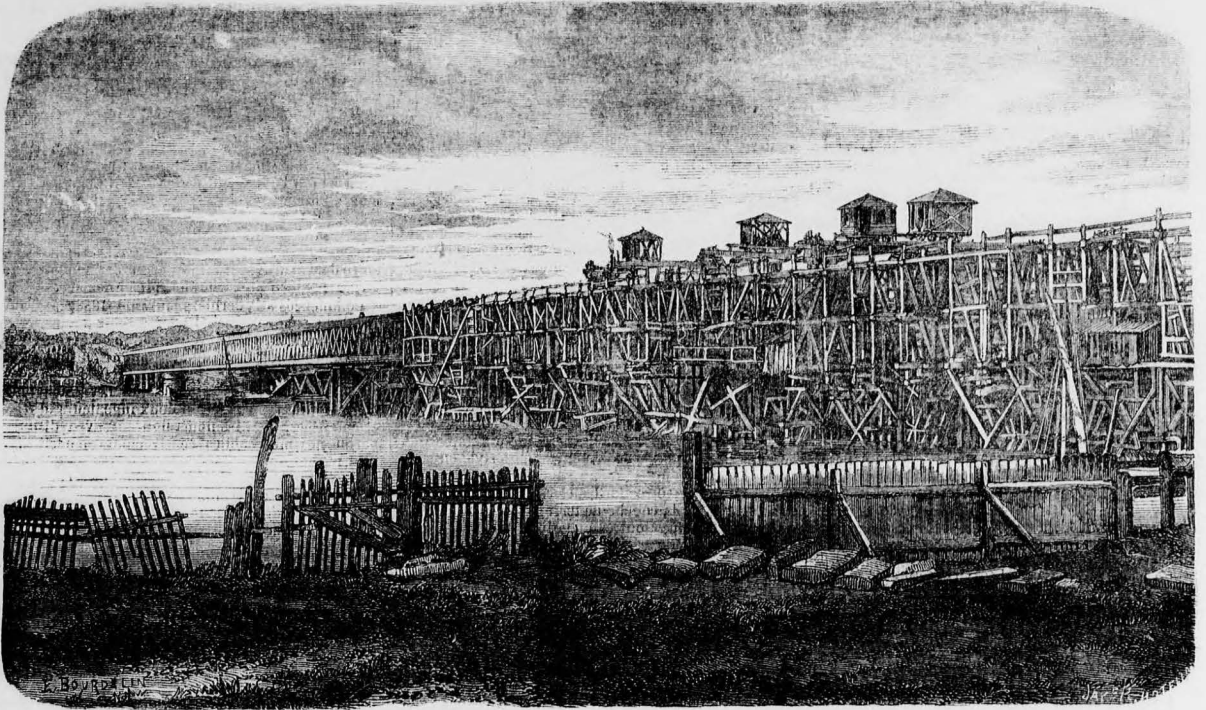
„Igen; ha mélyen tenger alá merül az ember, s mint mitevők, buktánczat hány, abba kapaszkodik, a mibe lehet.“

Míg a hat legény a minden nemzet matrózaival annyira közös gondtalansággal tréfált a még álló veszély felett, elértek a gátot.

Tombolt alattok a tenger, de már csak hab fecskendé be őket, a hullám el nem érheté.

„A vízből már szerencsésen kijöttünk

*) Hal: cachelot.

A bordeauxi érczid.

A bordeauxi érczid belseje.

volna“ — mond egyik matróz — „szép, szép, csakhogy itt megfagyunk!“

„Várj egy kissé, míg a kozáknak* feljő,“ — válaszolt Jurkó, — sugarain megszárit-hatod magadat.“

„Brrrr!“ — didergett a másik, — „szere-trétek pipázni!“

„Kár, hogy előbb eszedbe nem jutott!“ — mond a kékszemű matróz; — „meggyújt-hattad volna harminczhat gyertyával, melyet láttam, midőn Jurkó szemembe rugott.“

De a szegény örlögök el nem üzhették tréfáikkal a hideget, reszketve álltak a szél-ben. Maga Elim minden bátorsága s edzett ifjúsága mellett sem állhatott ellen a hidegnek.

„Keljeteq fel, fiuk!“ — szolt a két matrózhöz, kik az iszapba feküdtek. „Gyorsan fel! Gondoljátok meg, hogy ha ez estét itt alusszátok, holnap a másvilágon ébred-tek fel!“

„Itt vagyunk, hadnagy ur. Mit paran-csol?“ — kérdeék a matrózok megrázkódva.

„Mindenekelőtt oly hajlékot kell keres-nünk, hol az éjet kihuzhassuk. Találunk tán jó emberekre is, a kik el nem árulnak s hol-nap egy halászsajkával a „Wladimir“-hoz viszzatérünk.“

A bátor ifju tiszt igyekezett legényeikbe reményt önteni, reményt, melylyel maga sem bírt.

„De együtt kell maradnunk“ — tevő hozzá. — „Kövessetek engem s lassan beszél-jetek. Gondoljátok meg, hogy oroszul beszél-tek s Hollandban vagyunk.“

„Oh, én tudok hollandul!“ — mond Jurkó. „Mit? te beszéled a nyelvet?“ — kérde Elim csodálkozva. Hol tanultad ezt?“

„Én édesvizmatróz voltam, míg hajós nem lettem.“

„De mi köze van az édesvizmatrónak a hollandokkal?“

„Casában tatárul tanultam meg.“

„S te a hollandokkal tatárul akarsz be-szélni?“

„Hát nem minden pogány egy nyelvet beszél?“

A fiatal hadnagy nevetett, bár a matrózok naiv életnézetei szerint a nyelvet mind-azon nép beszéli, kiknek osztályrészüel nem jutott a szerencse, a görög egyházhoz tartoz-hatni.

Elim vezérlete mellett a matrózok tíz percznyi távolban sikamlós gyalog utra talál-tak. Oly sötét volt, hogy egymást tíz lépés-nyire nem láthaták. Közbe-közbe figyelve meg-állott a fiatal tiszt s hallgatózott; de nem hall-tott egyebet a szél üvöltésénél s a habok zu-gásánál.

Végre, midőn a vándorok már majd fél-órányra gyalogáltak, zajt vönek észre, mely, a mint közeledtek. mindig erősen hallatszott, mint a tenger zajlása. Sebes zuhatagnak kel-lett lennie, majd egy sötét tömeget vettek észre magok előtt.

Malom volt az.

„Megálljatok!“ — kiáltott Elim.

„De miért álljunk meg, hadnagy ur?“ — kérde egyik matróz.

„Mert a malomban francziák lehetnek.“

„S ha az ördög volna is benné, jobbat nem tanácsolhatunk, minthogy bemenjünk.“

„Ha francziák vannak bent, melegünk lesz ám“, — vélekedett a kékszemű matróz.

„Melegünk!“ — ismétlé Jurkó — „épen az volna jó, mert majd megfagyunk.“

„Én meg szerfelett éhes vagyok“ — mond a másik; — „képes volnék a malomke-rékre harapni.“

„Mondjátok meg véleményeteket, fiuk!“ — tevő hozzá Elim; mert helyzetünkben köz-tünk senki sem első és nem utolsó, mi egyfor-mán bajtársak vagyunk.“

A matrózok tanácskozni kezdettek.

„Hadnagy ur“ — szolt Jurkó, rövid szü-net után — „mi mindnyájan azon vélemény-ben osztozunk, hogy minden mást szivesebben eltűrünk, semhogy kicéheze megfagyjunk.“

„S ha a malomban francziák lesznek?“

„S aztán? egyetértünk velök, csak meg nem esznek bennünket. A legrosszabb, mi ve-lünk történhetnék, a fogság.“

„Mindenesetre; de még jobb lenne, va-lami jó vasorát készíteni, lefeküdni, s reggel a „Wladimir“-hoz viszzatérünk.“

Jurkó fejét rázta.

„Persze, hogy az még jobb volna“ — vi-szonzá — „hanem azt hiszem hadnagy ur, hogy ön egyszerre sokat kíván.“

„Ki tudja?“ — mond az ifju tiszt. — „E malom jó távolra lehet a várostól, s a molnár-nak jószántából vagy kényszerítve chrejenie kell minket, s ha feljő a nap, már akkor tud-juk, mitevők leszünk. Fegyverkezzetek fel az első védezközökkel, mik kezetekbe esnek; nekem van töröm. Lassan közeledjünk.“

A matrózok águkat törlelték a sövény-ből. Jurkó, ki tetszésére való botot nem talált, követ vön mintkét kezébe.

Az udvarajtót belülről csak faretész zárta be, mely az első nyomásra felnyitott.

A vándorok az udvarban voltak. Elim a házajtót kereste, s csakhamar ráakadt.

A nyitott ajtó egy sötét folyósóra veze-tett, melyet csak az ajtó-hasadékon átsugárzó fény világosított meg.

Az ifju tiszt a fény felé közeledve, elszán-tan nyitotta fel az ajtót.

A fényesen világított konyha küszöbén megállott; vig tűz lobogott a tágas tűzhelyen, mely előtt a nyársra vont liba étvágyterjesztő illatot árasztott maga körül.

A konyhában valódi hollandi tisztaság uralgott. A falakon tükörfüszta rézedények s a parkányon hófehér porcellánok függtek, s e fényes naprendzer középen kereken mint a föld, terített asztal állott.

E tárgyékok és poharak közt két nagy kancsó diszelt, s a rajta látható hab mutatta, hogy a benne levő sört most öntötték bele.

Valóban öröm volt ezt látni a b'rig át-ázott, éhes s a hidegtől reszkető hajósoknak. Tüzet is találtak, melynél magokat megszá-ríthaták és megelegedhetnek, és találtak ételt és italt, hogy éhségüket és szomjukat csillapíthassák.

De a hat hajós legnagyobb csodálkozá-sára a konyhában senki nem volt, az ajtó előtt fekdít egy kutya, mely nem hogy ugatott volna, meg se mozdult.

(Folytatjuk)

Egy betűszedő keservei.

— Életrkép. —

Irta

Balázs Sándor.

„Szerénytelenségnek találok, hogy önök közül valaki jelenlétemben panaszkodjék.“

Kivált ön Fehér, ön, ki szabó, mi több, n'szabó! Ön nem méltányolja állását, mikkél a sors elhal-mozta. Nem is említve azon lélekemelő kör-ülményt, hogy életének szép hivatása, azok-nak szerzeni örömet, kik e föld örömet képe-zik. Szükségtelen mondanom, uraim, hogy a nőket értem. Nem akarok a nőkről beszélni, önök mindnyájan ismerik, a mosolyok, édes hízlegések és nyájas tekintetek búbját, s ki-nek jut mindebből több, mint a n'szabónak, ki e pályát hivatásból választá. De mellözve ezen főköriülményt, mely egymaga képes meg-fenyésitüi önök életét, nem teheti-e önöket elégtűkűté, sőt büszkűkké, hogy életük ösvé-nye inkább mint bármely herczegnőé, bíbor, selyem, csipke, szalag, habnál könnyebb, s a képzelfűdés legmerészebb széleszéleit megte-ste-sítő szövetekkel van szegélyezve. Mindaz, mi-vel érintkezésbe jönnek, légies, gyöngéd, finom. Mint drágakő villog kezűnkben a finom acél, mely mindamellét, hogy éles fegyver, sohasem ejt sebeket, s minden mozdulata egy-egy öröm forrásává lesz azon édes lények valamelyiké-nek, kik boldogságunkat alkotják.

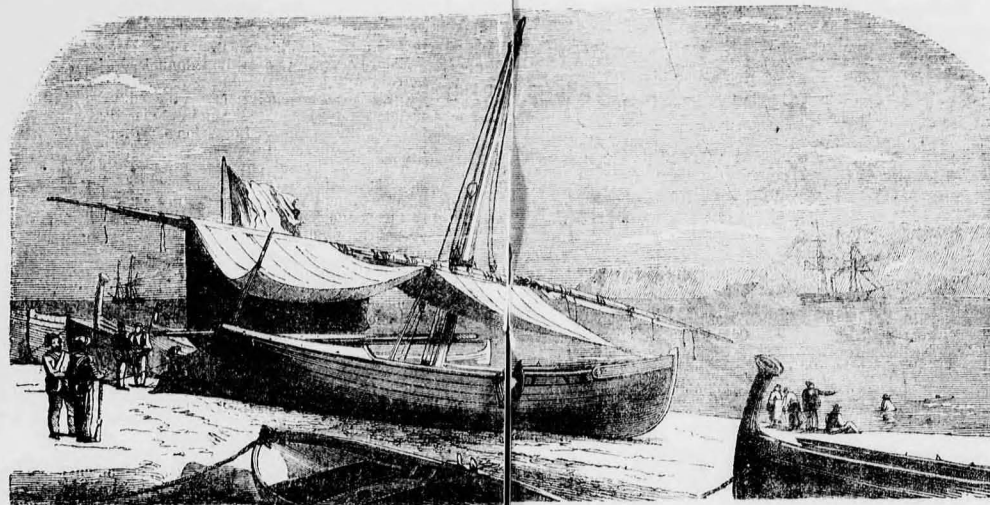
Menjen ön, minden panaszszava oly há-látlanság, melyért a legnagyobb szigorral se kell ítelnem önt.

Vagy ön Tóth, kinek azon szerencse ju-tott, hogy napjait a szenvedő emberiség szol-gálatának szentelheti; mennyi jaj némul el, mennyi köny száraz fel, mennyi édes remény ébred a szívekben, s mily szűt kétségbeesések nyernek rögtön enyhüléteket pusztá közeledé-sűkre; elég meglátni önöket, hogy a szív vi-gaszt és bátorságot nyerjen. Kezűkben élet és halál; egy tollvonásuk elegendő, hogy az élet bűz ellensége visszariasszassék, hogy a ház sötét tekintete feldertűljön, hogy a fekete gyászt élénk színek váltsák fel, s az ényészet bűs szellője helyett az élet vídám, üde illatai balzamazják meg a léget. Ah uraim, az önök szájában igen rosúl veszi ki magát a panasz. Az orvos büszke és boldog lehet hivatására!

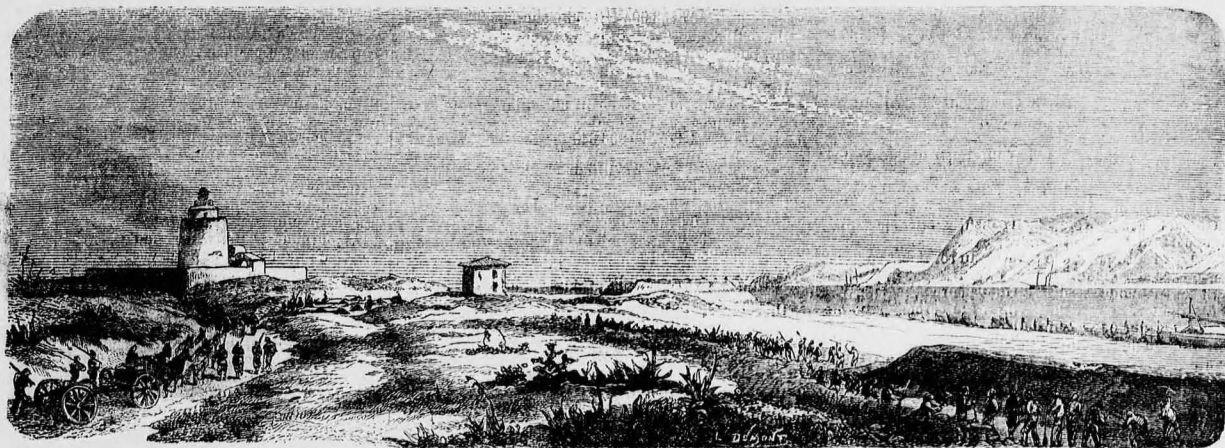
Hát ön miért szedi ráncza homlokát, Bájligeti ur? Ön, ki hatalmas, mint egy kí-rály, sőt több: mint a gondviselés! Ön, ki korlátlan hatalommal uralkodik a szívek, ér-zelmek, megindulások felett? Ki tetszése szer-int facsar könyeket a szemekből, s e könyek még fel sem száradtak, már mosolyt képes csalni az ajkakra. Kinek élete koszorúk, dia-dalok, rózsák közt fut végig, s kinek minden est egy nagy tömeg hódolátát hozza meg. Ki-nek kell oly kevés ideig várakozni küzdelmei-nek sükere után, mint önöknek, színészeknek? Nem feledtetí-e a taps édes büvös mámara a nappal minden baját. A hir szellője nevűket és diadalaikat nem elviszi-e a legmesszebb tá-jakra is? Önöknek nem szabad panaszkodniok uraim!

Vagy ön Tétényi ur? Hát nem tudja ön uram, hogy a szent, mindennél drágább füg-getlenséget egyedül önök földbirtokosok él-vezhetik? Nevezzen ön valakit az államban,

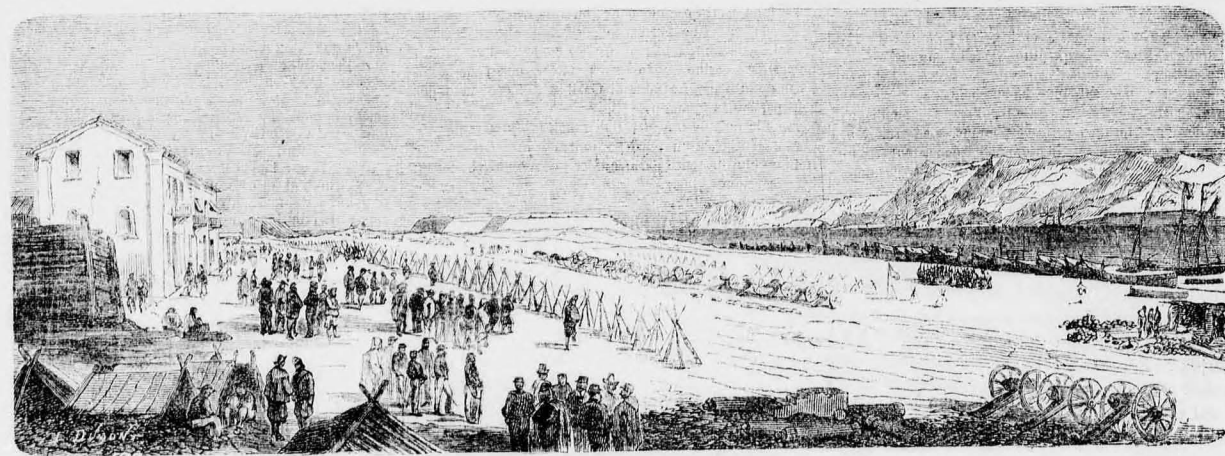
*) Miután a kozákok többnyire éjjel tusakod-nak, az éjszakerosok tréfásan nevezék a holdat „kozáknak“-nak.

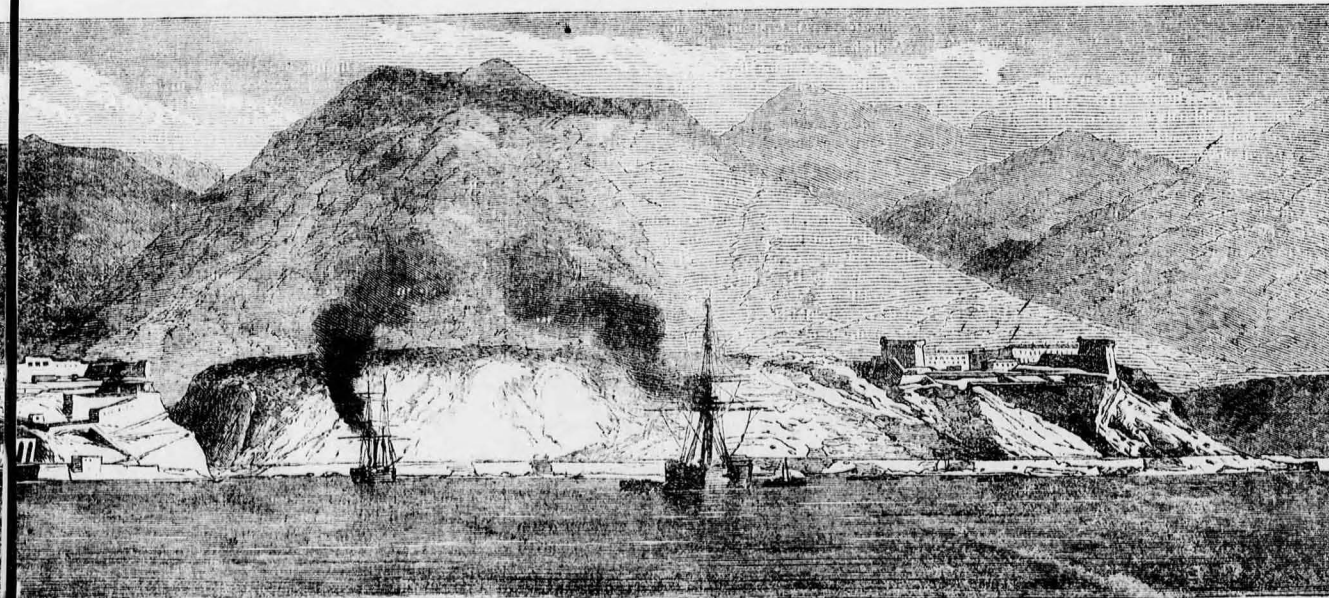
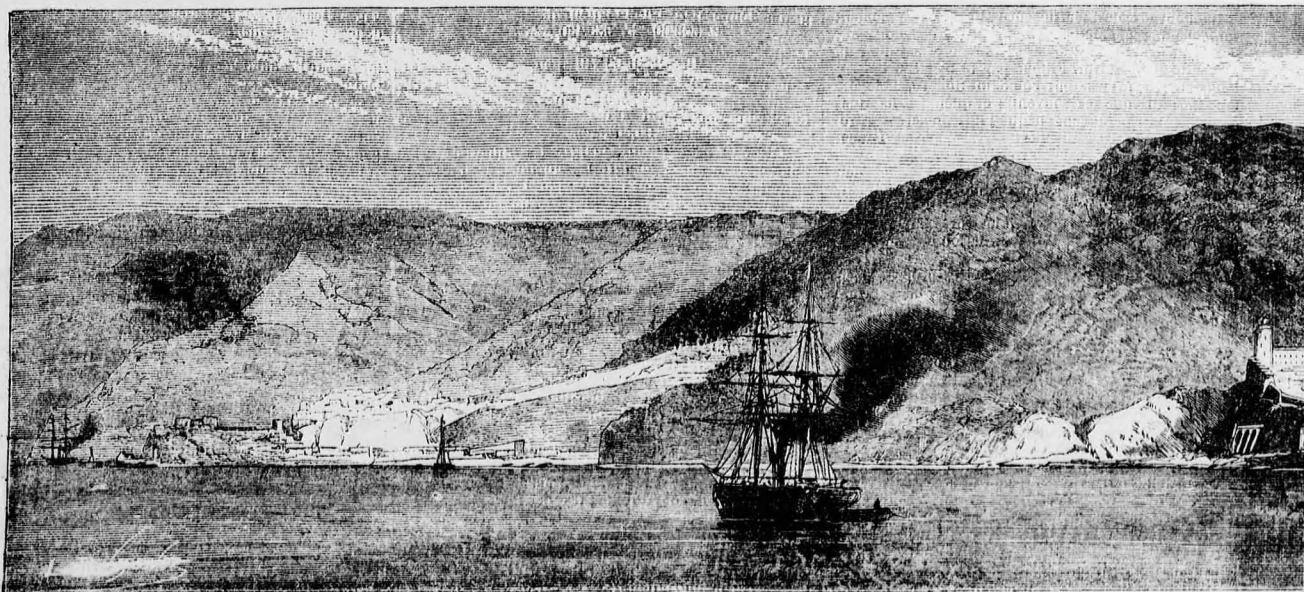
Garibaldi csapatai szállító-naszád.

Kiszállási előkészületek Faronál.

A tüzérség főhadiszállása Faro mellett.

Calabriai partvidék.

ki hasonló előnyvel dicsekedhetik? A miniszter, ki országok sorsa felett határoz; a hadvezér, ki századok felett parancsnokol; a bankár, ki több vagyonnal bír, mint gondolja, nem rabzolga-e önkönként, kik egy-egy csöndes falu édes csöndjében zaj, küzdelem és felelősség nélkül a természet szent kebelében élnek le napjaikat? A boldog szerelem és házasság élet ibolyái kinek teremnek oly dúsan, mint önknek? Ki rejthetik el boldogságával oly bizonyosan, mint önk? A néma erdők, vidám rétek nem gazoagon kárpótlják-e a szemetes és zajos városokat? Hol hall ön oly hangversenyt, mint a művelőtől kertje madarai minden reggel üdvözlők? S van-e valami edesebb gyönyör, mint merengni azon méla kis folyam partjain, mely pájzsán vidámsággal fut végig kertje közepén, s önknek asztalára mindennap friss halakat hoz. Hát a közel erdők vadjai nem mintegy önként menek-e puskája elé, s nem öröm-e árnyas fák tövében andalogni a hős erdők néma csöndjében? Ah ha még önk, a föld kiváltságosai, is panaszkodnak, hol keressük a mosolygó arczokat?

Hát önknek, Vasú ur, mi oka van ily szomorú arczal boszantani e társaságot? Az életnek mely gonja az, mely kedélyét szomoríthatja? A kard, mely oly büszkén csörög oldalán, nem biztosítja-e kellőként napjait, halahr egy egész századik kellessék élnie? Délcegegyenruhája, ha már szeretetreméltó tulajdonokkal nem bírna is ön, nem szere-e önknek elég fadát a hölgyeknél, s mi más vágyai vannak az ön szívének akkor, midőn az ágyuk szava elhangzott? Hát nem méltán büszkék lehetnek-e önk azok édes kiváltságai, hogy hazájukért s a nemes eszmékért vértüket ontatják? Kinek számára hajt gazdagabb lombokat a szerelem bokra, mint önknek? S a halál ölhete-e magára szebb alakot, mint midőn kivont karddal, vagy felvont puskával közeledik felénk?

(Folytatjuk.)

A pávabarlang.

(Dr. B. — után LIPCESEY LÁSZLÓ.)

(Vége.)

Menekülni kívántam tőle, de teljes elhatározottsággal elálta utamat.

„Nagy itt a zavar!“, mondá ő, homlokára mutatva. „Én nem is akarom önt ámitani; de oly mértékben örült még nem vagyok, hogy azt föl nem bírnám fogni, miszerint ön Cornicotól van ide küldve. Ha nem tudná még életem történetét s szánalmat érezne irántam, ijedten állna most előttem, így azonban — tudósítva lévén arról — komolyan tekint reám. Hah! talán ön is egyike azoknak, a kik azt állítják, miszerint ő a tenger mély gyomrában fekszik. De hisz ez képtelenség! Én nekem hozzá még ez évben nélkül kell mennem — s a vízbe fult férfiak már nem házasodhatnak. — Lassan! Beszéljünk másról; itt jó a férjem.“

Időm sem volt, a szegény örült nő beszédéből kirívó visszás ellentétek fölött gondolkodni, mert az öreg admirál felénk közeledett, és pedig igen lassu léptekkel, mintha félt volna, hogy hirtelen fogna minket meglepni, de látásomra szemlátomást meg volt lepve. Én bocsánatért esdő pillantást veték reá, mire ő meghajtá magát.

„Madeleine“, mondá az admirál nejének, a legnagyobb gyöngédség- és szeretettel, „esetként hús a lég. Tudod, hogy atyád megkért engem, hogy egészségem fölött gondosan örködjem.“

Madeleine agg férjére barátságosan mosolygva, annak karjára fűződik. Miután mindkettőjüket üdvözöltém, magam is útnak indulék, a nélkül, hogy csak legkevésbé is széttekinttem volna; látám később a különös párt lassan a sziklák között fekvő kis ház felé menni.

A Le Bourgi kocsmárosának igen keveset kelle mondania még ahöz, a mit magam tapasztaltam; de mivel Madeleine-nál beszélgetésemet elhallgatám előtte, egy hosszadalmas és bonyolodott elbeszélést kelle végig hallgatnom. A kocsmárosnál elbeszélése szerint Cornicnak halálhíre terjedt s Madeleine atyjától rábeszéltetett, hogy az öreg admirálhoz nélkül menjen. Hogy atyja mi módon bírta őt e férjhezmenetelre, nem tudatik; hanem midőn esküvő után a násznép kijöve a templomból, a menyasszony eltűnt, s néhány órai keresés után végre a pávabarlangban találták őt fel, melybe kövecseket hajgált s minden hajtásnál fölkiálta, hogy még ez évben férjhez fog menni. Ez Cornic elutazása után néhány hónappal történt, s innen gyanítható, hogy a fiatal ember az elutazása csak azért sürgettetett, hogy itthon akadály ne legyen. Ez idő óta Madeleine soha eszének teljes birtokában nem volt, mindamellett az admirállal, ki őt nem mint nejét, hanem inkább mint leányát tekintette, a legnagyobb békeségben élt. Az admirál már régen keservesen megbánta, hogy ily nagy szerencsétlenségnek lett okozója, s kerwarcvai házáat csak azért építtette, miszerint szegény nejének ne kelljen naponként oly fárasztó utat megtenni, hogy ártatlan képzelemjüket átzhesse.

„Én úgy hiszem“, mondá a kocsmárosnál, elbeszélése befejeztével nagyot ásítva, „hogy Cornic egy napon csak egyszerre meg fog érkezni, hanem ez nagy szerencsétlenség lenne. Ha őt Madeleine meglátná, valami borzasztó történnék. Ha ön utazásában valahol ez ifju tengerészszel találkozni fogna, mondja meg neki, hogy kerülje Brehátot.“

A következő napon Paimpolba visszatértem. Az első személy, kivel találkoztam, Cornic vala. Már nagy nyugtalansággal várt reám. Látására lecsüggesztém fejemet.

„Mondjon el uram, mindent“, szóla hozzá szilárd férfias hangon. „Én képesnek érzem magamat, akármi rossz hírnek elviselésére is.“

De az, a mit hallott, várákozásán fölötti vala, s keserű könyeket hullatott a hotel de rennesi kis vendégszobában. Már egyszer át is akart menni Brehátba, hogy Madeleineit meglássa.

„Tán visszanyeri esztét, ha meglát!“ mondá ő.

„És a következesek?“

„Igazan van önknek,“ válaszolá ő ujjalag. „Visszamegyek Marseille-ba hajómra.“

Ez volt a legjobb, mit ily körülmények közt tenni lehetett. Saint Brioux-ig elkísértem s ott elváltunk egymástól. A szegény ifju arczáról a kétségbeesés tükröződött vissza az egész úton.

E szomorú történetnek, művészileg itt kelle befejeztetnie, de az élet egy oly rendkívüli és bonyolódott valami, mely kényszerít hozzátenni, hogy, midőn egy vagy két év múlva az öreg admirál meghalt, Cornic Brehátba visszajött. Megjelenésének nagy varázserőjének kellett lenni, mert, mint később hallám, az ifju özvegy esztét visszanyerte és — Cornichoz nül ment.

Képeinkhez.

— A Bordeaux-i érczhíd, a franciaországi déli vaspályának azon ágán készült, mely Bordeaux felé vitetik. E hidat Bordeauxtól nem messze a Garonne folyón, 1858. végén kezdték építeni, s jelenleg közel áll befejezéséhez. Felszentelési ünnepélye még e hó folytán megtörténik, s ez ünnepélyen Napoleon császár s a császárnő is Biaritzból visszatérőkben részt vevendének. E nagyszerű mű létrehozásában Franciaország legkitűnőbb építései vettek részt, s az a jelenkor legregebbébb építményei egyike leend. Képünk a még befejezetlen nagyszerű művet külalakjában s belsejében ábrázolja.

— Siciliai képeink, melyek a calabriai partvidéket, Farót, sat. ábrázolják Garibaldinak a nápolyi szárazföldre kiszállítására vonatkoznak.

—e—

Egyveleg.

(Egy porosz utazó Magyarországról.) A sok ferde ismertetés közt, miket rólkun írának szomszédaink, jól esik a következő, rokonszenve mutató levelet olvasnunk:

„Áldott egy ország mégis ez a Magyarország és legközelebb valószínűleg boldog is leend. A Dunán jöve Pestre, jobbra balra a parti falvakat tele találtam gazdag asztalokkal; a Dunagőzhajó-társaság vezető hajói (milyennel több százzal bír) a föld áldásának szállításával vannak elfoglalva, többnyire Pestre és Győrbe. A paraszt nagy gombuképek spenezlijében, szűk kék nadrágjában, nagyvagszímával és nagy kerekkalappal igen jó kinézésű bir, s a városokban is számos dolgot bizonyítja a bőséget és gazdagságot. Daczára ennek, a lakosság tekintete komoly; itt minden esetleges szó jelentőséggel bír, és gyakran nem várt jelentést nyer azon válasz által, mit rá a magyar ad. A magyarok valódi férfiak, s ha őket még idejekorán összegyűjtik s valódi nemzeti munkára nyitnak számára tért, akkor mindennemű fenyegető veszélyek leküzdve leendnek. A magyar ember minden kellelkel bir arra, hogy a legitimitás erős várává váljék. Csak meg kell hagyni sajtáságait. Az országot Isten és a történelem kijelölte és az soha sem enyészhetik el semmiféle idegen központositásban. Az első pillanat mindjárt mutatja azt. Bizonyos történelmi színezet tünik fel ezen ország csendes tájképein, mely varázsszép és azonnal felismerhető. A határon beérkezve, mindjárt szemünkbe tűnt a pompás dévényi rom, körülvevő egész csoport várromokkal. A falakon mindenütt látszanak még a nyilrések, honnan az ostromló törököket lelődözték; míg végre ezek gyújtó fákllyakkal és jatagánakkal a

Petrovich Miklós, montenegrói herceg.

büszke fészket lerombolták. Oly sok rom mindenfelé. Aztán a török fürdők a városokban, a török mosék és erődítési romok, s ezek mellett s ezeknek daczára a szeplőtlen magyarság s önállósága, mely a családi és községi ügyekben épen oly hősileg védte magát a betolakodók ellen, mint Dévény s Esztergom sánczain. Ily szép s összeszorított helyzettel bíró népek könnyen tulbecsillik magukat és ez meglehet itt is történni, de ily büszkeséggel sokkal többre lehet menni, mint gőhös alázatosságával oly nemzetnek, melyet a burokratakat egészen elpuhítottak. Tartós csak az, a mi ellent áll. Pest nagyban épül. Némely pontokon Párisban képzeli az ember magát Lajos Napoleon stratégiai szépítései között. De ugylátszik, hogy a várost igen európaisítják. Itt, hol Kelet igen jelentékeny és erőteljes fonalakkal szövődik be a társadalomba, Kelet könnyebb alakjait és szeszélyesb stíljét kelene használni. Azon borzasztó hőség, mi ezenkívül itt nyárban uralkodik, csarnokokat, zárt árnyas udvarokat, szökőkutakat és lehetőleg szabadon álló utcasorokat kíván. De mind ebből az új építkezéseknél keveset láthatni. A házak roppantak s 20—30 lakosztályal is bírnak: úgy hogy az ember csak a házmaster utasításai után igazodhatik el.

— A tengeri kígyót ismét látta három halász, Norvégiában Oerlandban. A halászok épen a part felé eveztek s egyedül 100 rőthyi távra a vizet sajátosan mozogni látván, mi-

dőn a hely felé eveztek, a tengeri kígyó kiemelte fejét, mely a lóéhoz hasonlított, sörénye nem volt, de szemei táleza nagyságúak. Ekkor a víz alá merült s farkával annyira csapkolódott, hogy a csónak felfordult, egy halász a vízbe fult, kettő pedig kiuszott, kiket a hatóság is kihallgatott.

Petrovich Miklós, montenegrói herceg.

A mult hó 13-kán oroszva meggyilkoltatott montenegrói hercegnek, Danilónak, csak egy leánya maradt Darinka nevű nejétől, ki egy gazdag triesti kereskedő leánya s inkább csak szépségének köszönheti a magas polcotot, hová Daniló emelte.

A montenegrói nép és senatus Danilo utódjau Petrovich Miklóst, Petrovich Mirko fiát választotta meg.

Danilo herceg e fiatal utódja, Niegoschban született 1841. decz. 6-kán. Több éveket töltvén Triest, Velenze és Párisban, a német, olasz és francia nyelveket sajátjává tette. 1856-tól kezdve a párisi Nagy Lajos-féle császári lyceumban folytatta tanulmányait, honnét ez év april havában távozott, tanárai kitüntetését s becsülését s tanulóársai szeretetét vivén magával.

A fiatal herceg szép, erőteljes, barna ifju — kinek ép lelkét s testét a párisi nagyvilág levegője csöppet sem gyöngítette el, — szíve is — mint ismerői mondják — minden

nemes és nagy iránt fogékony. Szép állásán, e szép tulajdonait gyümölcsöztetni elég alkalma leend.

—e—

Vegyes hírek.

+ A fővárost feszült figyelemben tartotta e héten azon felségámulási pör végtárgyalása, mely a budai cs. k. főtörvényszék előtt lefolyt. A vádlottak valának Tancsics Mihály 61 éves, Rab István (Zajzoni) 28, Pápai Ignác 24, Hindy Kálmán 19, b. Kaas Iván 18, Draveczky Mihály 17, Hindy Árpád 17 éves. Az államügyész tiszt: Máchik ur teljesítette. Védő ügyvédek voltak: Tancsics és Pápai Szilágyi Virgil, b. Kaasé Barna Ferencz, Draveczky Bereczky, a két Hindy Gózsdu Manó, Rab Istváné Andorffy. Az államügyész Tancsicsra halálbüntetést, báró Kaasra 5 évi súlyos börtönt, Draveczkyre és a Hindyekre 2—2 évi súlyos börtönt, Pápayra és Rab-ra felmentést indítványozott. A törvényszék Tancsicsra 15 évi börtönt ítél, a többit felmenendőknek nyilvánította. Az ítélet a Pápai és Rabén kívül fellebezettett, az utóbbiak szabadságba helyeztettek.

+ Legközelebb következő új szépirodalmi művek jelentek meg: Jósika Miklós újabb regényeinek folyamát „A két barát” című négy kötetes regényével nyitja meg. — Vadnay Károlytól egy társaséleti

regény jelent meg két kötetben, czíme „A kis tündér.“ Ezt is, valamint az előbbi, Heckenast Gusztáv adta ki. — Müller Emil könyvnyomdájában mint a szerző sajátja megjelent egy novella és humoreszk-gyűjtemény három kötetben: „Darázsfiások“ czím alatt, írta Virág Lajos I. kötet: Alcina, Dandyk, Időjós, II. kötet: Kopogó szellemek, Edna, Örökösök, III. kötet: Egy család története; Füzfa Márton, Kupezs Rehob.

+ Magyarország herceg-prímását a Sz. István-ünnep előtt igen gyöngéd megtiszteltetés érte, t. i. éjjel halótermékek áblakai alatt a legszebb vallásos dalok zendültek meg. A meglepetést a pesti akadémiai ifjuság dalárdája eszközölte, melynek végeztével az zajtalanul, a mint jött távozott.

+ A Kistaludytársaság elnöki és igazgatói választásai, melyek az utjabban megerősített alapszabályok szerint jóváhagyás-vagott felső helyre terjesztendők, jóváhagytak. A szépirodalmi lap, melyet Arany szerkeszténi szándékúak, alkalmasint a Kistaludytársaság közlönyéül fog szolgálni.

+ A politika Olaszországban még Ristori művészetét is háttérbe szorítja, nehány előadása a genouai színpadon a napi események zajában csaknem észrevétlenül folyt le. Innét a művész nő Pétervárra utazik, hová 30 előadásra 300,000 frankért van szerződötve. Amerikából is kapott meghívást egy játéksorozatára 600,000 frankért.

+ Dr. Sugár Fábuzs „Orvosi Naplója a jövő évre is meg fog jelenni; a közélet terülváza szerint naptár tartalma mellett, nélkülözhetlen kézikönyve leendő hazai orvosaink s gyógyszerjeinknek. Előfizetési ára 1 ft 40 kr.

+ A nemzeti színház nyugdíjintézetének Mexicóból Vera-Cruzból egy ismeretlen, 10 frtot küldött.

+ Mizsey Mari k. a Milanóból Genovába indul e hó közepén, s a Paganini-színházban fog vendég szerepelni. — A M. S. szerint az impresarió felszólította a fiatal művésznőt, hogy a magyar népdalok s zenedarabok éneklésére is okvetlen készen tartsa magát, miután mint magyar énekesnőtől a közönség bizonyosan kívánni fogja, hogy dalainkat a dalok hazájában is hallassa.

+ Garibaldi táborában nem utolsó szerepet játszik egy amazon, Martini grófnő Turinből. A grófnő, ki Salasco tábornok leánya, s egy szárd parlamenti tag neje, egészen amazon öltönyben, sarkantyus pisztolyában, kezében lovagostorral, övében pisztolyokkal érkezett Faróba az „Elba“ gőzösön. A grófnő, azonban e harezias kifjézése daczára igen szelid s nberbarátai küldtést vállalt magára, ez a sebesülték ípolása. A grófnő a krimiai hadjárataból ismeretes Miss Niptingalel vette mintakéül, s Messia lakóihoz egy felhívást bocsátott ki, melyben felhívja őket, hogy emberbarátai vállalatához segítségket nyújtsanak. A grófnő általában fészerepet akar játszani, s a mellett szelleműs, mivel, s mint nő, vakmerőségig bátor is. Szépsége ugyan már hervadóban van, de társalgási modora, eleven arcaátka megnyerő. A grófnő tetőtől talpig arisztocrata, bámúlja Garibaldi lángeszét, de de-

moeratikus modorát s republikanus elveit nem szívelheti.

+ Ismét kevesebb egy régi jó zenészszel; az öreg Sárközy Ferencz, a jelenleg külföldön utazó Sárközy édes atyja, meghalt. Reményi Ede szép összeget gyűjtött össze az elhunytak tisztességes eltakarítására.

+ Henszlmann Imre tudós hazánkfia, ki jelenleg Párisban lakik, s ottan „Methode des proportions dans l'architecture egyptienne, darique et du moyen age“ czimű érdekes munkáját, pompás rajzokkal illusztrálva adja ki, körülkben mulat. Henszlmann ur, ki m. akad. tag, a magyar akadémiai palotája építési tervét illető tanácskozmányokban élénk részt vett.

Mi hír Budán?

A fűrdőszoknak, úgy látszik, vége; mert egy kis lanyhaesőtől is úgy megfázott a Duna, hogy most már csak az ugrik bele, a ki élve nem akar kijöni.

— Gróf Karácsonyi a vakok-intézetére háromezer forintot adott. Milyen gazdagok ezek a magyarok! mondja most az Österreichische Zeitung, s utóbb bebizonyítja, hogy az ország leggazdagabb, hol legtöbb koldus van; mert ott legtöbb alamizsnát osztogatnak.

— Tűz Lőrincz „száz esztendő s naptár“ szerkesztett, és nagy hűhóval hirdeti. Mi is bizonyítjuk, hogy a munka méltó az apja nevére, az az: tűzre való.

— Virág Lajos „Darázsfiások“ czimű humoristai gyűjteménye megjelent olyan furcsa alakban és oly nagy hézagokkal, hogy még egy munkát lehetne rányomatni. Virágnak ellenségei mondják most meg, hogy az-e az érdeme, hogy többet nem nyomtatott rá? vagy az a vétké, hogy az egészet üresen nem hagyta?

— Egy külföldi tudós a krinolinokba zenét akar alkalmazni. Bizony furcsa teremtések ezek a tudósok, mindig török valamen a fejüket. Bár csak a mieink is törnék, legalább ha egyiknek a feje is eltörnék, látnánk, mi van benne?

— Az Allgemeine Zeitungban a herceg-prímás ellen megjelent cikknek írója nagy megalázással vonja vissza cikkét. A vizslát is arról ösmerik meg, hogy ha parancsolják: meghunyaszkodik, s ha parancsolják: ugat!

— A „Napkelet“ igen gyöngédtelen gúnynyal illeti Degrét, mert ő azon hírek, hogy a „Váczi lap“nak főmunkatársa, méltó bosszúkodással ellentmond. A ki azt hiszi, hogy egy Degrét minden sarokba oda lehet lökni, azzal azt is el lehet hitetni, hogy Dumas Sándor ha Pestre jőne, nem az angol királynéhoz száll, hanem a „Simándi“-ba.

— Nagyon emlegetik a lapok „Schöberl“ vendéglőjét a városerdőben, ha jól emlékszem a gombaságról. Folytassa csak Schöberl ur e gombaságot, majd valaki megújja az egyszeri ember is addig ette a kemény rostélyost, míg meg nem rugtak neki, hogy előbb meg kell puhítani!

Könyvismertetés.

Hartleben könyvkereskedésében ritka gyorsasággal jelen meg a külföldi könyvtár, melyből legközelebb a Dumas-féle „Jehú és

társai“ regénynek harmadik kötetét kaptuk. A közönség pártolását méltán kiérdemlé Hartlebennek e vállalata, mely egymásra siet bemutatni a külföldi regényirodalom termékeit, egyszersmind mondhatjuk azt is, hogy a családapák minden aggodalom nélkül vehetik e műveket, melyeknek erkölcsi iránya ellen semmi kifogás. Hisszik is, hogy a közönség részvéte a kiadót buzgalomban laukadni nem engedi.

Aphorismák.

— Mindig jobb, ha a nő ferje merészsége ellen, mint saját nagy szerénysége mellett emel szót.

— A nők mindenestre szép, nemes teremtések, de kevésbbé tökéletesek. Éva leányainak első vágya: uralkodni és bajt szerzeni. Csodálj meg egy leányt, s ő megvet tégedet. Mutass iránta közönyt, s ő figyelmes leend; találkozzál vele, s ő zsarnokod leszen. Éreztesd vele, hogy kiálthatlannak, sőt balgának találok: e perczben a tetszvágy dühe szállja meg s mindent elkövet, hogy győzelmi szekeréhez lánczoljon.

— Nyájás divatszépceink hasonlóak a finom borhoz; mindenki megízleli, de megvenni egy sem akarja.

— A szerelmeben az, minék történié kell, mindig nagyobb becselt bir annál, mi már megförtént.

— A társaság nők nélkül: lámpa, bél nélkül.

— A szép asszony, lelke s élete a szerelmeinek.

— A legtöbb nő, csak — mint a diszitmények — távolról szép; közelről vizsgálva, láthatni, mily vastagon vannak rajt a színek. — Bár mily kevéssé tudnak is a nők hallgatni, — két dologról mélyen hallgatnak. Ez: koruk és szerelmük.

— Régi példaszó: ha a leányt akarod, anyjának tedd a szépet. Azonban e szabályt igen óvatosan kell követni, mert a gondatlant könnyen azon veszély érné, hogy leánya helyett az anyját kapja.

— Ki a nők lelke és szeszélyének hizelegni tud, biztos lehet szerencsésjéről.

— Minden leány szenved egy betegségben, s ez: a szerelem; de szerencsére egyik sem hal bele, mert mindenütt vannak ügyes orvosok, kik a bajt gyökereken kigyógyítani tudják.

— Mi sem veszélyesebb, mint a szenvedélyes szerelem; örömei nem állnak viszonyban a nyugtalansággal, melyet okoz. Szerelme a remény társnője; mindkettő álom, fölébredve látjuk, hogy csalódtunk.

— Ha a leány vagy nő saját női neme gyöngéjéről beszél, nyerve a játék; az általános női gyöngéség csak ürügyül szolgál saját mentésükre s titkos batorításukra.

— A feltékenység legtöbb nőnél nem egyéb kenyéririgységnél, s azok, kik mint leányok a szerelem örömeit legnagyobb mértékben élvezték, mint nők, leginkább kiténnék feltékenységök által.

— A nő, ki hideg mérséklete miatt a szerelmet még nem ismeré, korával mindig veszélyesebb, visszaszazitóbb s szenvedhetlenebb lesz. —ó.—

H I R D E T É S E K.

A valódiságérti jótállás mellett

Dr. Borchardt
Növény-szappanja,

Bepecsételt eredeti csomagban 42 ujkr.

Dr. Hartung
CHINAHÉJ-OLAJA,

Bepecsételt és helyzeget füvegcsékben, egy üveg 85 ujkr.

NÖVÉNY-HAJKENŐCS,

Bepecsételve és helyzeget ellátva, egy tégely 85 ujkr.

Dr. Suin de Boutemard
Fogpastája

1/4 és 1/2 csomagban, 70 és 35 ujkr.

Dr. Lindes tanár
RUDAS-KENŐCSE,

darabonként 50 ujkr.

Balzsamos
Olajbogyó-szappan

eredeti csomagban, 35 ujkr.

Dr. Koch
Növény-czukorkái,

1/4 és 1/2 katalyákban, 70 és 35 ujkr.

Dr. Borchardt tudományos alapelvek után szigorúan észlelt és tuszerelésen összeállított zamatos és gyógyszeres **növény-szappanja** = eddig utólrhetlen = jellegű tulajdonsága által minden eddigé használatban volt piperecikkek között elvitatlanul első rangot foglal el. s ugy magán, valamint bármi nemű fürdői használatra sikerrel alkalmazható

Szerencsés eredményeül egy előhaladott gondos; tudományos elismerése a **Dr. Hartung**-féle szabadalmozott **hajnövesztőszert** van rendelve, magukat kölcsönös hatásukban kiegészíteni; ha a **chinahéj-olaj** különösen a haj épentartására szolgál, ugy a **növény-hajkenőcs** a hajnövesztés ujra előidőzésére és dlesztésére van hivatva; ha első a haj ruganyosságát és szinét növeli, ugy többi annak kora megöszülését és kihullását megvédi, miután az a fejbőrnek új, jótékony anyagot szolgáltat, s a hajak gyökerét a legerőteljesebben táplálja.

Dr. Suin zamatos fogpastája, különös előszeretettel általánosán mint egytetemes és legbiztosb fenntartó- és szépítőszere a foghasnak, van elismerve, miután sokkal kemelésebben és gyorsabban tisztít, mint bármi nemű fogporok, s egyszersmind az egész szájjürgnek kitünően jótékony, kedves friseséget kölcsönöz.

Ezen, **Dr. Lindes**, berlini királyi vegyészeti tanárnak felhatalma, néns, tisztán növényi alkreszkekből összeállított **rudas-kenőcs**, igen jótékonyan hat a haj növesére, mennyiben azt puhán tartja és kiszáradástól megóvjaa, e mellett a hajnak szép fényt és domboru ruganyosságot ad, valamint kiválóan a fejkoponya szírdítására hat.

A **balzsamos olajbogyó-szappan** megfelel nemcsak tisztító, hanem egyszersmind pulaságot és friseséget előidőző hatása által is, a tökéletesen jó, piperezstali és egészségri szappan kivánalmának, s emnd fogva mint enyhé és egyszersmind hatásos naponkénti mosdószert, még a legfinomabb és legérzékenyebb bőrű nők és gyermekek számára is szorgosan ajánlható.

Dr. Koch, porosz királyi kerületi orvos **növényes cukorkái** a hennik foglalt kiválólag hatékony fit- és növénynedvek gazdag alkreszkeinek erejénd fogva, folyton előszerűeknek bizonyulnak be a köhögés, rekedtség, torokszárazság és nyálkásság stb ellen, a mennyiben mind ezen esetekben enyhítőleg, az izgékonyaságot esillapítólag, s egyáltalán jótékony hatnak.

FIGYELMEZTETÉS. Miván az itt megvezett szabadalmi cikkeknek már évek óta megszilárdult jó hírneve, mindeon naponként **külföldi utankészítéseket** készírdít jö hírneve, azert szaveshedjének a mit, hely- és külföldön oly és **hamisításokat** idéz elő; azert szaveshedjének a mit, hely- és külföldön oly meg heesen álló cikkeknek tisztelet fogyasatj, számdgy azoknak többsor hirdett **be-csomagolási módjára**, valamint a növények: **Dr. Borchardt** (növény-szappanja), **Dr. Hartung** (chinahéj-olaj) és **növény-hajkenőcs**, **Dr. Suin de Boutemard** (fogpastája), **Dr. Lindes** (növényes rudas-kenőcs), **Dr. Koch** (növény-czukorkái), egy eddigi helyi bizalmasok urak cégeire esalatközösök kikeresése végett **külföldön** figyelni.

A fentebb elismert, **hasznos voltuk és szilárdaságuk** által annyira kedveltekké vált cikkek **a valódi minőségérti jótállás mellett** valamint az alább nevezett városok egy eddigi helybeli leteteményesinél, ugymint:

Pesten

Török József gyógyszer. urnál, király-utca, 8 sz.
Oszwald Antalnál Nádor-utca 20. sz. a.
Jezowitz Mihály gy., Erzsébettré (ezelőtt újtré.)

Brunner J. és társa a „levél”-hez váci-utca,
Kiss Károly gyógyszerész a „kigyó”-hoz.

Továbbá:

A.-Kubin: Tyroler G.
Abrud-Bánya: Ferenczy M.
Almás: Beck Jakab.
Arad: Tedeschi s Zinkovits.
Baja: Klennant Ján.
B.-Gyarmat: Omazta Tóh.
Bazin: Streicher György.
Bárfa: Donschachner J. F.
Beszterce: Kélp Frigyes.
Beszterce: Dietrich és Fleischer.
Besztercebánya: Puschmann.
Békes-Csaba: Laczay J.
Bonyhád: Straichner Benj.
Brezonbánya: Güllner S. F.
Brassó: Stemmer F.
Bőszörmény: Lányi M.
Csanád: Telbisz Ján.
Csákvár: Güllner F.
Csonkrád: Grossmann J.
Dalya: Weiss testv.
Debreczen: Csanak J. s Rothschneck K. gyógyszer.
Duna-Fődvár: Nádhera P. D. B. Cs. B. B. B.
Érvás: Büeller A.
Erszébelváros: Schmidt.
Eperjes: Zsembery Ign.
Esztergom: Bierbrauer.
Ersekújvár: Conleger Ign.
Facsét: Hirschl Dávid.
Félegyháza: Mághy V.
Göblintz: Balogh E.
Gyöngyös: Kocianovich, gy.
Gyula: Lukács Ág. gy.

Gy. Sz. Miklós: Fröhlich E.
Győr: Unschuld E.
Hallas: Hirscher J.
Hatzeg: Matéfi Béla gy.
Hatzfeld: Telbisz János.
Heves: Blau József.
Homonna: Puhinsky J.
Holtész: Mühlbauer R. gy.
H. M. Vásárhely: Braun.
Hogyász: Özv. Rausz s fia.
Igló: Tirscher G. gy.
Jászberény: Schnellér J. D.
Jósva: Porubszky Sámuel.
Kalocsa: Bähr Lipót B.
Kassa: Eschwige E. és Quirfeld Károly.
Kaposvár: Kohn J.
Késkemet: Handl K. gy.
Keszthely: Singer Mórítz.
Késmárk: Generich A. gy.
Kibéer: Goldschmidt A.
Kis-Ujászállás: Nygy S.
Kolozsvár: Wolf s Kludy.
Komárom: Belloni s Kestécs.
Kőrmöcsbánya: Ritter J.
Kőszeg: Küttel Ist. gy.
K.-Sz. Miklós: Csappó G.
Károlyfehérvár: Rusz J.
Lippa: Mész Demeter.
Liptó-Ny. Mák: Miko M.
Losoncz: Boly J. E.
Lubó: Glaz J.
Lugos: Arnold J. s Schiessler.

Lőcs: Fuchs Sámuel.
Magyar-Ovár: Czeh S.
Makó: Ocsosovsky S.
Varezzal: Özv. Ist. A.
M.-Vásárhely: Fogarassy J. D.
Mediasch: Vandory és Brandsch.
Metzenzeffen: Scholz K.
Miskolcz: Bisszermányi J. gyógyszer. és Spuller A. J.
Mohács: Kögl András.
Moór: Ebner József.
Munkács: Tóth Károly.
Nagy-Abony: Pintér testv.
Nagy-Bánya: Hazasek J.
N.-Várad: Huzella s Janky.
N.-Szombat: Keszély J.
N.-Enyed: Bisztricsány A.
N.-Károly: Schöberl C.
N.-Kálló: Hauser M. L.
N.-Mihály: Brenning F.
N.-Sz. Miklós: Klar F.
N.-Beeskerek: Pyrra J. D.
N.-Kanzsa: Welisch és Rosenfeld.
N. Tapolcsán: Kalaba C. A.
N.-Seben: Zährer Fer.
Nádudvar: Lippe S.
Nyitra: Láng E. dr. gyógyszer.
Nyiregyház: Grünfeld Ign.
Ó-Budán: Prochaska I.
Paks: Florian J.

Palota: Rätz Dániel.
Pápa: Bermüller J. s Schepen.
Pétervárad: Andras Fer.
Pécs: Adler s Schiebinger.
Pozson: Weinstabl D.
Pressnitz: Thürfelder F. A.
Putnok: Széppéssy J. gy.
Püspök-Ladány: Weszely P.
Reps: Melas E. J. gyógyszer.
R.-Szombat: Kraetschmar.
Rozsnyó: Feymann A.
Rózsahegy: Jureczka E.
Szolnok: Holenia E.
Sassint: Mücke A. gyógyszer.
Sopron: Eder F. gy.; Kupp recht J. gy. és Pachhofer L.
Seregvar: Misselbacher J. B.
Selmeczbánya: Dimák J. E.
Siklós: Nyers A. gyógyszer.
S.-A.-Ujhely: Csérey K.
Szakolecz: Reymershoffner.
Szabadka: Farkas József.
Szabadzállás: Fürst A.
Szamos-Ujvár: Placintár és fia.
Szatmár: Weiss J.
Szeged: Kovács M. gy.; Kovács A.; Fischer és Schopper.
Szegvár: Nouvier A.
Szentcs: Pollak G. gy. és Eisdorfer Gusztáv.

Szereda: Gözsy A.
Sz.-Réken: Wachner, T.
Sz.-Udvarhely: Kautz.
Szászváros: Wotsch K. gy.
Szombatfalva: Hentsch E.
Sz.-Keresztur: Binder M.
Szász-Sebes: Weissörtel G. A.
Szlet: Hoffmann és Ráth.
Szoboszló: Tury Jakab.
Szolnok: Braun Jakab.
Szombathely: Tempel F. és Pachhofer J.
Sz.-Fehérvár: Deutsch A.
Tasnád: Szongott Jakab.
Temesvár: Roth László és Kuttm F.
Tokaj: Heydnek J.
Tolna: Schwarcz Mórítz.
Topolya: Rudy J. gyógyszer.
Thorda: Welits G.
Trencsen: Kulka Isidor.
Uj-Becse: David B.
Ujvidék: Schreiber F.
Ungvár: Pollak Filipp.
Veszprém: Heinrich Alajos és Guthard.
Vác: Paner A.
Vágújhely: Baidersdorf L.
Z.-Egeresvár: Isó P. gy.
Zltyldék: Schreiber F.
Zombor: Michalovits és Szivanovits.
Zólyom: Szalay L.

Gummi-czipők

54 3-8

NAGY BAKTÁRA

a legnagyobb választékban, urak, nők, ifjak, leányok és gyermekek számára; ára ezeknek MÉG SOHA OLY OLCSÓ nem vala mint a mostani évszakban.

OSZWALD ANTAL.

Emmerling Vilmos

BOR-és THEAKERESKEDÉSE

Pesten, Feldunásor,

„István Főherceg”hez czimzett vendéglőben. Legfinomabb bel- és külföldi borok árjegyzéke.

Fehér magyar asztali bor.		fl. kr.	
Weisse ungar. Tafel-Weine.		Halbe 3 60	
	fl. kr.		Shery „ — 3 60
Tétényi (Tétényer)	Maas — 40		
Kőbányai (Steinbrucher)	— 44		
Somlai (Somlauer)	— 54		
Bakatori (Díószegh Bakatorer Halbe	—		
„ von Sr. Ex. 1811	— 1 20	Hölletöl (von Hölle)	— 1 40
„ Gf. J. Zichy 1822	—		
„ 1834	— 80		
Somlai (Somlauer) 1848	— 80		
Kőbányai (Steinbrucher) 1854	— 30		
M. rajnai bor (Ung. Rhein-			
wein Rielinger)	— 1 20	Clos de Bouzy	— 4 40
Érmelléki (Érmelléker)	— 1 40	Jacquessons fils Sillery	— 4 —
Vilányi (Villányer Erzhersogln.)	— 74	La veuve Cliquot	5 15
„ kleine	— 40	Röderer Carte blanche	5 15
		Jacquessons fils Sillery kiesi (klein 2 —	

Magyar pezsgő bor.

Ungarischer Champagner.

Hölletöl (von Hölle) — 1 40

Valódi franczia pezsgő bor.

Echte franz. Champagner.

Clos de Bouzy — 4 40

Jacquessons fils Sillery — 4 —

La veuve Cliquot 5 15

Röderer Carte blanche 5 15

Jacquessons fils Sillery kiesi (klein 2 —

Magyar borok akóként.

Ung. Weine nach Eimer.

Tétényi (Tétényer) fl. 12—14

Kőbányai (Steinbrucher) „ 14—16

Érmelléki (Érmelléker) „ 40—70

Bakatori (Díószegh Bakator.) — —

1811 „ 50 —

1822 „ 42 —

1834 „ 32 —

Magyar rajnai bor (Ung. Rhein-

Wein) „ 36 —

Díószeghi (Díószegher) 1848 „ 22 —

Magy. vörös borok akóként.

Ung. Roth-Weine n. Eim.

Budai (Ofner) fl. 12 —

Budai sashgyi (Ofner Adelsb.) „ 14—16

Egri (Erlauer) „ 19—21

Visontai (Visontser) „ 20—24

Thee-Sorten.

Theák.

Legfinomabb Souchong (Feinst.

Souchong) pr. Pr. 4 80

„ Orange Pecco „ „ 6 —

„ Pecco Blüthe „ „ 10 —

1 Paket Caravanen „ „ 5 —

Fehér- és vörös aszúk.

Weisse u. rothe Ausbrühe.

Tokaji (Tokayer v. Fürst

Bretzenheim) Bouteille 2 40

„ (Tokayer) 4 Buttig — 1 80

„ 3 „ — 1 10

„ Mészás 2 „ — 70

Ménési (Ménéscher) — 1 20

„ alt — 1 60

Magyar vörös borok.

Ung. rothe Weine.

Budai (Ofner) Maas — 36

Budai sashgyi (Ofn. Adlers-

berger) 1854 — 54

Egri (Erlauer) 1854 — 60

Visontai (Visontser) 1854 — 70

Mosel és rajnai borok.

Mosel & Rheinweine.

Mosel Braunberger Halbe 2 70

Hochheimer Dom — 2 70

Johannisberger Schloss — 4 40

Frane. és spanyol borok.

Franz. & spanische Weine.

Muscet Lunel Halbe 2 80

Bordeau Chateau Lafitte — 3 60

„ St. Julien — 3 20

Madeira Dry — 3 60

Raktár minden minőségű bel- és külföldi likörök, Rum, Arrak stb.

Lager aller Sorten In- und Ausländer Liqueure, Rum, Arrak etc.

Likör- és borszeszek bizományi raktára Slubek A, özevgyétől Pozsonyban

Commissions-Lager für Liqueure und Rum der A. Slubek's Witwe in Press-

burg. 55 3-3

FELDHOFFER FERDINAND

Pesten, szerviák terén 2 szám alatt,

ajánlja

likör-, kép-, csillár- és üveg-áru-raktárát.

Szintén felvállal minden előforduló aranyozó és üveg-munkákat, valamint minden üvegfestések és üvegmozajkok u. m. góth-csifrázatok, eszímerek, virágok s alakzatoknak legizetesebben elkészítésére is ajánlkozik, melyek leginkább templomok paloták, kertiházak és kapufőtli ablakokra alkalmasak. Együttal hátkorkodik a t. cz. közönség figyelmét üvegvirágok, csillár- és kerthebe való esztétusltt üveggolyókra, mint legújabb készítményeire felhívni. — Ugyan ő nála szép aranyhatlak nagy mennyiségben a legújatosob áron kaphatók.

Csupán ez év szeptember 15-cig fogadtnak el részletfizetések

Magyarország kedvenc sorsjegyre

Herceg Pálffy- és budai sorsjegyek (október 31.)

52500, 31500, 21000 stb., — 40000, 30000, 10000 s így tovább finyerményekkel, melyeknél

minden sorsjegynek biztosan 61—65 főt nyernie kell.

Mindkét sorsnemet külön adom el, mindegyikét magánosan; azonban tisztelt vevőimnek, mindkét sorsjegy egyszerre vásárlásánál, kitünő előnyöket biztosítok,

miután a járuléknak nem kell előleg befizetnie.

Ugyanitt mindennemű sorsjegyek jutányosan kaphatók; valamint állam- és magánpapírok, részvények, külföldi bankjegyek, arany- és ezüstpénzmenek, a legmagasb árfolyam szerint megvételnek.

HERZBERG S.,

váltó- és ékszer-üzlete, a nagyhid- és bécsi utcák szegletén, Pesten.

Vidékről megbizatosoknál nem kell a járuléknak előlegesen beküldetnie, s daczára ennek, a megbizások a t. cz. vevők tökéletes megelégedésére, a legnagyobb pontossággal fognak eszközöletni, és ugy sorsjegyek, valamint részletfizetési levelek a legtávolabbi vidékekre is elküldetnek.

Eredményi jegyzékek a huzás után díj nélkül küldetnek meg.

Ugyszintén mindennemű sorsjegyek, elsőől utolsó huzásig, nálam átnezhatók. 57 2—2

Uj előfizetés

A „DIVATCSARNOK”

Szépirodalmi és divatlap

október—decemberi évnegyedes folyamára

2 fnt 50 krjával elfogadtnak

WERFER KÁROLY

kiadónál,

87 1—3

feldunásor, Nákó-ház, 10. sz.

Werfer Károly műintézetében kapható:

KAZINCZY-ALBUM,

finom vastag velinen, nagy negyedrébten hét iv tartalommal és hat körjazu képpel.

Összeallította Szabó Richárd.

Ára 3 fnt uj pénzben.

A tiszta jövedelem fele a Kazinczy-alapítványra van följánulva.